

1862-09-13

AFSENDER

Georgia Skovgaard

MODTAGER

P.C. Skovgaard

FAKTA

Dokumenttype:

Brev

Generel kommentar:

Læsevejledning

Foto 1 viser side 4 og 1

Foto 2 viser side 2 og 3

Afsendersted:

København

Modtagersted:

London

Omtalte personer:

Anna Vilhelmine Bissen

Georg Christian Freund

Wilhelm Marstrand

Omtalte steder:

London

Arkivplacering:

Mappe 7 nr. 31

DOKUMENTINDHOLD

Georgia Skovgaard er gravid, og skriver om kvalme og opkast, og at hun længes efter din mand. Hun giver udtryk for sin frustration i opdragelse ønsker at sin mand skal tage stilling til, om hun skal købe koks på egen hånd eller vente til han kommer retur.

TRANSSKRIFTION

Den 13de September 1862

Min kjære allerbedste Mand!

Jeg troede der var kommet Brev idag, men jeg blev skuffet! Da det er otte Dage siden jeg skrev, vil jeg dog ikke opsætte at skrive, ellers kommer Du til at vente saa længe. Jeg havde ikke tænkt, at jeg skulde sende flere Breve til London, da jeg efter den første Beregning tænkte, I reiste til Paris med det Samme M. reiste hjem, men efter hans sidste Brev forlænger I jo Eders Reise, jeg kan ikke sige det var nogen glædelig Overraskelse den, men, naar jeg tænker paa, at Du maaske aldrig kommer der igjen, saa synes jeg jo det er ganske rimeligt, at I ikke jager mere end I er nødte til. Bare I maa holde Eder raske! Du kjære Mand, jeg længes nu ellers dygtigt og, naar jeg er træt af at ligge, synes jeg tidt, det kunde gjøre godt at hvile mit Hoved op til Dig, og det er da saa underligt, at der kun er det Tomme Rum omkring mig; er der Een af de Smaa ved Haanden, lægger jeg da mit Hoved paa hans Skulder, og det er meget sødt og kjært; men min Mand er det dog ikke. De er nu saa godt inde i at Moder Brækker sig saa, naar Niels vil være

●2●

rigtig øm, saa siger han i en rørende Tone, " Skal jeg give Dig Spyttbakken". Forresten har jeg det dog noget bedre. Joakim er saa forhippet paa Vandet saa, da jeg en Dag ikke kunde lade dem gaae fordi Mette var ude, mente han jeg kunde nok være ene, naar han bare satte Spyttbakken hen til mig.

Idag har Magdalene været her med Carl C. og Elise; De saae flinke ud alle Tre; hvor det dog altid er rart at see hende, den kjære Magdalene. Jeg har maattet love Børnene, at de skulde komme derhen imorgen; Joakim kan ordentlig plage eller gjøre sig lækker; ham kan man ellers godt snakke til Rette og gjøre Indtryk paa med Tale, men Niels er ufølsom for alt undtagen Smæk, og dem betragter han som den største Uretfærdighed af Verden; jeg veed aldeles ikke hvordan jeg skal tage ham. Endnu har vi smukt Veir, mageløst Maaneskin, saadan saa det ud fra mit Vindue forleden Aften. Skjønheden kan Du nok selv lægge til, det var bare for at vise Dig, hvor opmærksom Maanen var imod mig.

Forrige Søndag regnede det voldsomt, uafbrudt fra om Natten Kl. 2 til om Aftenen, og da faldt Stokroserne saa lange som de var til Jorden, Jens har bundet dem op, men nogle er reent øde

●3●

lagte, og lidt har de jo alle; hans har ogsaa bundet Vinen op, idet Væsentlige har Haven det vist godt, nu luger han, det var nok frygtelig overgroet. Her myldrer af Perlebønner og om et Par Dage skal vi have Voxbønner. Jo! Det vil jeg saamen have hvert Aar. Hvad skal jeg gjøre med Coks? kan det vente til Du kommer? Ak! og saa har vi glemt at faae noget let Brænde (Birke eller saadan noget) til at fyre under Coksen med. Pengene vil heller ikke forslaa noget, men Onkel Christians Skuffe er godt stoppet, saa jeg faaer vel tye til den, hvis det varer alt for længe inden Du kommer. Jeg saa noget i Avisen om Jernbanecoks, hvad mon det er for nogle?

Naa! nu har jeg ordentlig revet Dig ud af den [?Friverden], Du lever i, og trukket Dig ned i kunstigt Vrøvl og Kjedsomhed, men hvad skulde jeg gjøre, naar Du bliver saa længe borte? Du behøver da heller ikke at lade Dig trykke deraf, for det gjør jeg ikke, Du skal bare sige, om Jeg skal vente med Coksen eller Du overlader det til mit eget Skjøn; og om Du vil have Birkebrænde.

Med Victor gaaer det smaat nok, han kan endnu slet ikke taale at beskæftige sig; det er trangt, meget trangt; Gud holde sin Haand over ham

Og bevare

●4●

hans Moder ham! Naar det kun er en Tid, saa overstaaes den jo, om ogsaa den sætter ham meget tilbage.

Den stakkels Fru Hammerich, hun har en svær Tid; Martin har faaet en Daarlighed i [Overstreget: Halsen] Struben, saa de har maattet skjære Hul paa Halsen og sætte et Sølvrør ind for at skaffe ham Luft. Hornemann var meget ængstelig, men han haabede dog det skulde gaae, da de første 24 Timer derefter var overstaaede. Tænk hvad det maa have været for Fru H. Hun havde holdt ham i Haanden under Operationen.

Christian Freund er kommet; Fru Freund sagde, at han saa mere trivelig og struttende ud end nogensinde og hun var jo ikke blevet yngre; men fornøiede var de.

Anne Bissen og Ammen og det lille Barn kommer hjem en af Dagene. Min søde Mand, hvor deiligt det bliver, naar jeg igjen har Dig hos mig. Joakim kom idag med et lidt forknyt Ansigt og spurgte om det var sandt, at Fader blev længere borte end han havde sagt; og vi var enige om, at det

kunde være godt at faa Dig hjem. Længes vidste han ikke hvad betød, men
at han gjør det kunde jeg see paa ham!
Din G.

Jan 13th September
1862

Den fidelels for Hønnemord, her
hvis en juon P.D. har tilde har faaet
en Rødder. ~~Steen~~ Steen for en
de har maattet fjernes til nær til
og fatter et Stovvord ind forat slippe
hens Luft. Hønnemord var meget
enstelt, men her kække dog det
fjælle gaa, de de første 34 timer
dramter og over taaede. Tanker
havd det over have været for
for N.! her havde holdt have
i Hønnemord anden Gengang.

Christians friends is somewhat; I'm not
proud, it was once more terribly
frustrated and ended again, but my
heart was so full of love and joy, and
forgiveness was all.

Anna Bießer 7 Annen 7 det lille
Barn kommer her om af Dagens
for gode skæbne, hvor det lydt det
deres navn jeg har D. 1889-1901.
Barnet kom dog med D. 1889-1901
derfor at jeg har det om det, at
deres lille Børn er borte og har har
det; i 1889, om det er det, at det
deres det først det færdig D. 1889.
om det har, det har det med det
for det har D. 1889-1901. D. 1889-1901.

Min herte allerhøfste hænd!
 Og troede den var kommet Brevs Dage,
 men 't blev knækket! da det er alle Dage
 siden jeg hævde vil jeg dog, ikke opfatte
 at jeg nu ellers kommer. Du tist at vent
 for længe. Jeg hævde, ikke tænkt at jeg
 kunde, kunde flere Brevs til hende, og da
 jeg efter den første Brevs indkom, tænkte,
 og skrev til hende, med det samme. Men
 skrev hende; men, efter hans sidste Brev
 forleden 8. d. des. skrev. Jeg kan!
 ikke lige det nu nogen glædelig. Brevs
 rækkede den, men, naar jeg tænker paa
 at Du næppe selv kommer den
 i-jeg, for jeg er jo det er ganske
 smule, at det, ikke jager mere end
 1-2 uger til. Brevs Brevs, for
 Eder ræke! Du gode hænd, jeg kan
 jeg nu ellers dog, og, naar jeg er
 troet af at jeg, for sig, lidt, det kunde
 gjøres godt at hende, med det, og det
 Dage, og det er da jeg end vil, og at
 den kan er det samme Brev, endnu
 mig; er der den af de Brevs og hende
 den, lægger sig den med hende, for hende
 hende, og det er meget, for sig, og det;
 men min hænd er det dog, ikke.
 De er nu for godt, inde i det hende
 boder sig, for, naar det, vil være

[illegible][illegible]